

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATAELLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba, Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

CAYGUDAS.

INGÚ pensa en pujar; tothom pensa en caure. Parlo de la fusió, no de la democràcia, qu' en quan a nosaltres ja 'ls diré com volém caure al cap de vall d' aquest article.

La fusió aquests últims dies ha tret las primeras cartas de cada coll, y cada una d' ellas, precís es confesarho, s' ha expressat de una manera diferent.

Ha tret de primer á l' Alonso Martinez qu' es lo caball d' oros del joch, per alló de que se 'n va d' oros molt sovint.

Ha tret deseguida al caball de bastos, que no es altre que 'n Sagasta, per alló de la porra.

Y ha tret finalment al caball d' espasas, que ja poden contar que no pot ser ningú més que l' héroe de Sagunto.

Nota: No han tret lo caball de copas, porque desde que 'ls ván tancar l' escudeller, de copas no 'n tenen, y han de beure ab porró y encare á galet.

Fém donchs la presentació dels tres caballs, y per lo que puga ser, escoltémlos.

Lo caball d' oros se presenta sério y arrogant. S' alza sobre 'ls estréps y ab véu reposada, pronuncia un llarch discurs.

Diu que las cosas ván mal: que 'l govern s' extralimita, que fá lo que l' hi dona la real gana, y que si ne s' hi posa remey, tornarán á succehir ciertas cosas que ja han succehit altras vegadas.

«Pero llavors, exclama, no 'm donguétu la culpa, que no seré jo, sino 'l govern qui las haurá provocadas. Jo las ploraré tant com vosaltres, y ab las llágrimas cara avall, me 'n aniré á casa mèva, tranquil ab l' idea de haver cumplert com cal, pero també sense participar de lo que resulti.»

Aquí tenen ja al caball d' oros.

Vol caure sobre 'l lit de casa sèva. ¡Quin caball més valgar!

Lo caball de bastos es impetuós, dú bonas espuelas y sab aguantarse á la sella.

Quan se proposa un objecte y no pot lograrlo, brinca y 's remena y 'l dipósit de la bilis l' hi surt pels ulls.

Llavors es hora de sentirlo.

Escoltémlo: Diu com lo caball d' oros, pero en forma més enérgica, que las cosas van molt mal, que 'l govern s' extralimita, que fá lo que l' hi dona la real gana, que no 'tè aturador, que falsifica las elec-

cions, que ja fá massa temps que menja, que 'l país badalla, y que...

Res, lo de sempre: que vindrá un dia terrible, que hi haurá un tarrabastall, que tant y tant vá 'l cantí á la font que al últim se trenca, y afegeix.

«Llavors, quan vinga aquest cas, ja sè lo que tinch de fer. Me recordo prou bè de ahont vinch, y sè perfectament ahont tinch de tornar. La llibertat avants que tot y per sobre de tot. Aixó es lo que 'm dicta la conciencia. Jo, donchs, cauré del costat de la llibertat.»

Ja tenim que aquest no vol caure á casa sèva, sino del costat de la llibertat.

Un concell: si arriba l' hora de la cayguda que 's guardi ben bè la boca, y que 's recordi que la llibertat es l' única mestressa que l' hi donava grá, mentres que la reacció no l' hi dona sino palla.

Lo caball d' espasas es de geni desigual. Tant aviat s' encabrita, com marxa al pas, com se para en sech. Ne hi ha que ferne cabal. Algú créu que fá totas aquestas cosas sense donarse'n compte. Podria molt ben ser, pero aixís y tot es menester escoltarlo, que també es dels que trinan, quei-xantse de que havent proclamat la restauració sota de un garrofer, l' hi escatimin las garrofas de aquest mode.

El pensa com los altres sobre la conducta del gevern. També diu que las cosas ván mal, que 'l govern s' extralimita, que fá lo que l' hi dona la real gana, y que si no s' hi posa remey, tornarán á succehir ciertas cosas que ja han succehit altras vegadas.

«Quinas cosas? l' hi preguntan, los que al veure'l ab l' espasa á las mans, sembla que 'l temen.

Y ell, amansintse respon:

«Res, son cosas que succeheixen, y ereguin que si las menciono, no es pas porque tinga cap desitj de provocarlas. Ca, no senyors, res d' aixó. Ho faig per prevenir las. Més val prevenir un mal que tenir de curarlo.

«Y si arriba aquest cas?... l' hi preguntan.

«Si aquest cas arriba, ja 'u saben, disposin de la mèva espasa. Jo sempre cauré del costat del rey.

Vels'hi aquí un' altra cayguda que vostés no se l' esperavan.

L' un vol caure á casa sèva, l' altre del costat de la llibertat, l' altre del costat del rey, de modo que cada hù caurá per diferent cantó.

Ja 'u veuen, son cartas despariadas, no s' hi pot jugar. Y no obstant en Cánovas ja fá temps que hi juga. ¡Oh! Y 'l que hi jugará.

En quan á n' en Cánovas no l' hi preguntin pas de quin costat desitja caure.

Ell es com los gats y cau sempre de peus.

Aquí está la sèva forsa.

Are respecte á la democràcia 's donará per ben contenta si logra caure també.

La democràcia primer que tot desitja caure en gracia á tothom.

Y després deixinla anar tota sola y caurá com una bomba.

P. K.

Lo Parque encare no está acabat y ja diuhen que 'l govern tracta de quedarse'l, ab l' excusa de que no s' han fet uns quartels, en la forma ab que l' Ajuntament devia ferlos.

Are vejin. Jo que m' havia figurat que 'l govern y la majoria del Ajuntament eran tant amichs!...

Sens dupte 'l govern vol lo Parque porque 'ls empleats pugan anar á passejars'hi á l' hora de l' oficina.

Llavors s' haurá de cambiar aquell rétol que deya: *Este Parque es propiedad del pueblo de Barcelona*, per un altre que diga: *Este Parque es propiedad del Sr. Cánovas del Castillo*.

La causa del trastorn del Ajuntament, es qu' en la construcció dels quartels no s' hi empleava pedra bona de Montjuich, conforme estava estipulat.

Y á propósit. ¿Cóm velen gastar pedra bona de Montjuich, si 'l general Pavía ha fet plegar als treballadors de las pedreras?

Si aném seguint aixís, tot lo de Barcelona se 'n anirá ab ranso.

Las Cámaras francesas están á punt de adoptar una lley mediant la qual, los capellans no podran escapulirse com fins are de anar á servir en l' exércit.

Los republicans francesos diuhen y la rahó 'ls sobra:—Vosaltres reclaméu tots los drets dels ciutadans, está bè; pero es just que cumplin tots los debers.

L' arquebisbe de Paris ha fet com qui s' esborronava al considerar que 'ls capellans haurán de treure's la sotana y posarse 'ls pantalons vermells, y ha escrit una carta al govern dihentli:

«La missió de la guerra no diu ab la missió de la pau, que ha de exercir lo clero.

«Lo dret canónich prevé que no pot ordenarse l' individu que haja derramat sanch.»

Sr. arquebisbe de Paris, fém una mica d' historia, si no l' hi sab mal.

Pio IX avants de ser capellá ¿sabria dirme lo qu' era? Oficial de caballería.

Durant tota l'Edat mitja quí prenía una part més activa en las batallas? Capellans y frares.
 En l'última guerra civil qu'hem tingut a Espanya qu' eran los principals cabecillas? Capellans.

A vosté l'hi repugna que derramin sanch y a mí també. Per lo tant aniriam a servir, perquè tots hi han d'anar; pero aixó ray, jo 'ls encarregaria de tres coses: d'escombrar lo quartel, de pelar patatas y de fer lo ranxo.
 ¿Hi está conforme Sr. Arquebisbe de Paris?

A Madrid s'ha inaugurat un establiment per recullir als perduts.
 ¿Als perduts?
 Donchs á veure si reculliran los diners irregularisats.

Ja han comensat á sortir caretas. Las unas están tristas, las altres están alegres.
 Y 's cambian ab una facilitat sorprendent.
 Després de la discussió del mensatge 'ls fusionistas s'han tret las tristas y s'han posat las alegres.
 En cambi 'ls conservadors s'han tret las que rihuen y s'han posat las que ploran.
 Però no 'n fassan cas: aixó es una broma, es un ball de máscaras que nosaltres paguem, apesar de que no 'ns diverteix gens ni mica.
 La democracia es l'única que no porta careta.

A Nápoli acaba de morir una bailarina deixant una fortuna de tres milions de pessetas.
 Tres milions guanyats ab los péus.
 Jé conech á molts conservadors que també 'ls hi guanyan.

Lo ministre de la Guerra de la República francesa, proposa millorar l'aliment del soldat. Y 'l país enter acull ab entusiasme aquesta resolució.
 No es estrany: á Fransa serveix tothom, y no hi ha un contribuent que no tinga un fill ó un parent á l'exercit.
 Y aixis dihen totas las familias:—Si paguem una mica més, serveix perquè 'ls nostres fills, vayan més ben pascuts.

Los jesuitas de Orihuela que han arribat fá poch de Fransa varen perdre un germá.

Varen buscarlo tota la nit inutilment y per últim va compareixé 'ls ab las mans y ab los péus tots plens de sanch.
 ¿Qué l'hi havia passat? Es un misteri.
 Però no 'n olvidin los pares jesuitas. Aquí en aquesta terra hi ha cosas qu' esgarrapan.

Un dels nostres lectors nos ha enviat las següents ratllas:

«Voldria que 'ls capellans me diguessen que dirian de un metje ó un apotecari que veyent agornitzar á una persona no volguessen assistirle, perquè fos tant pobre que no pogués pagar los honoraris?»

«Y donchs que direm dels capellans que quan se mor una persona pobre l'hi deixan passar deu anys de Purgatori, perquè la seva familia no pot pagar los remeys espirituals?»

«Y aixó que segons ells mateixos asseguran val més una animeta que tots los cossos haguts y per haver?»

«Aquestas reflexions me las inspira un tros de diálech cassat al yol, entre un rector y una pobra.»

«Quants anys fá qu' es mort?»

—Déu, senyor rector.

—¿Déu anys de tenirlo al Purgatori!

—Jo ja vaig demanarli aixó ho diu ab llágrimas als ulls, que vosté l'hi fés lo funeral, que poch á poch nosaltres ja l'hi aniriam pagant, perquè som pobres.

«Amigo, si are qu' encare no s'ha fet, ab deu anys no heu pogut pagarlo, m' llubeixo si l'arriba á fer.»

«No vaig sentir res més, ni fá cap falta.»

En Romero Robledo vá dir en plena sessió del Senat, qu' entre 'ls fusionistas no hi havia homes serios y formals.

L'endemá vá haver d'explicar aquestas paraulas, fent tres ó quatre combinacions y totas l'hi van sortir esgarradas.
 Per últim las vá retirar.
 ¿No veuen? Los homes qu' explican y han de retirar paraulas, aquests sí que son los únics serios y formals.

Ja s'han exposat al públich las llistas electorals de Ajuntaments y Diputacions provincials.

Es necessari que s'hi fassa una neteja, y aixó no pot ferho ningú més que 'ls mateixos electors.
 Complim las obras de misericordia: enterrém als morts.

Sembla que 'n Cánovas s'ha dirigit al general Blanco suplicantli que vinga á Espanya á encarregar-se del govern.
 Y vá la tercera.

Tonto seria 'l general si no prenía exemple de 'n Martínez Campos y de 'n Jovellar.

En Cánovas es aixís: los fá anar y venir de Cuba perquè pel mar se marejin.

Quan los té marejats los fá entrar al govern.
 Y quan los té al govern, lo millor dia los hi fá la trabeta, y á terra!

Per més que las víctimas de aquestas tretas sigan generals, francament, aixó no pot generalisarse.

Hem rebut un exemplar de l'aplaudida parodia del Sr. Molas y Casas titulada *Lo xiu xiu*.

No costa més que dos ralets y 's vén á ca'n Lope.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—La missió de Sant Quirse de Tarrasa ha predicat aquests dias contra 'ls pares que deixan festejar á las noyas, contra 'ls esperitistas, contra la Campana de Gracia y sobre tot contra 'ls balls. Los joves van contrapuntarse y van ferne un, durant l' hora de la funció de l' Iglesia, enduhentse'n una numerosa concurrencia. Per més que fassin los missionistas la juvenut de Sant Quirse no té cap motiu d' indisposarse ab Sant Pascual Bailon.

Una nova carta de Llivia 'ns confirma lo que varem dir la senmana passada sobre 'l vicari de aquella població. De més á més nos dihen que á un pobre noy qu' enrahonava dintre de l' iglesia, vá ventarli una gran plantofada. Los dos capellans de Llivia, segons aseguran van anar ab la facció. Res: deuen figurarse que 'l camí del cel se segueix més depressa á tiros y plantofadas!

A Torrebesses (Lleyda) dos joves van presentarse á la rectoría sollicitant que 's fessen las amonestacions per casarse. Lo rector vá respondre que fins que 'l pare de la noya no l'hi hagués fet celebrar y pagat los funerals dels seus pares, ell no tiraria endavant lo casament. Francament, hi ha capellans que han esgarrat la carrera. Si hagnessen seguit lo camers haurian fet molta fortuna.

VARIACIONS

Aquests dias casi sembla que aquí á la terra tot cau: cau la neu á carretadas, cau 'l aygua á boís y á barrals, cauhen trens, y arbres y casas, assotats pe 'l temporal; sols en Cánovas s'aguanta, aquest per ara no cau.

Diuen ab veu misteriosa, alguns que ho poden saber, que 'l Govern se 'ns queda 'l Parque si aquí no fem. no se que com que 'l Parque, al pas que porta, no l'hem de veure may llest, ja se 'l pot quedar quan vulgui; que 's queixin los nostres veus.

Los lletrats de Catalunya, després de varias sessions, han fet lo que s'acostuma, molt soroll y pocas nous.

Lo dret en sas mans estava y ni l'han mirat tant sols: al veyam si ab tanta masega lo tal dret quedará tort.

Ah! m' deya un fusionista que ara prompte pujarán y jurava y perjurava que aquest cop vá de veritat. Y un cert forner que 'l sentia, rihent vá dirme tot baix:—¿Sab que pujará molt prompte? No 'n eshombri 'l préu del pa.

Sembla que ab los pobres diaris ara tot vitxo hi té dret: generals, dishes, arcaldes, tots jugan á qui 'n fá més. Si 'ls serenos y hasla 'ls guras no 'ls monhen brega també es porque encare no gosan; pero tot vindrá ab lo temps.

Tres dotzenas de discursos ha fet la fusió á Madrid per probar que 'l nostre Cánovas hauria de dimitir. Pero 'l fulano, á la quenta,

dins d' ell mateix s' haurá dit:—Que xiulin fins que 's reventin; lo qu' es jo de set no 'n tinch.

Ha vingut un gegant xino, pero 'l pobre no fá res, porque aquí d' homes de talla ne tenim set ó vuyt cents. No son pas aquestos tipos los que 'ns interessan més; que ensenyin al gran Batllori y de fixo tindrà gent.

Entre la fusió y en Cánovas, y entre 'ls seus planys y 'ls seus crits havém passat uns quants dias divertin nos á desdir. Aqueixa es una ventatja que ha de consolar al país: ja que al í paguem nosaltres molt just es que 'ns divertim.

Si en Cánovas se retira diu que s' ho ha arreglat tant bé, que deixará un ministeri fent al Pollo president. Aquesta gent á l' Espanya l' hi fan lo mateix que aquell: O penjarle ó fusellarte; ves lo que 'ns estimas més.

Los neos tot disputantse y tot enseyantse 'ls punys, han fet una noió tremenda pe 'ls seus fins y pe 'l seu us. Es un símoma gra' íssim veure als carlistas tots junts. ¿Las óivas se reuneixen? Aquí s' ha de morir algú.

Per final vá una noticia d' aquellas que deixan blau; una noticia estupenda, sorprendent, piramidal. En tota aquesta senmana, vejin vostés si es estrany, no hi hagut en tot Espanya cap irregularitat.

C. GUMÁ.

REVIEWS

N Cos-Gayon fent l' elogi de la Hilda durant la restauració vá alabar lo pressupuesto de 1876-77 dihent qu' era 'l millor que se havia fet desde que Espanya es Espanya.
 Donchs bé. En aquell pressupuesto s' calculava un sobrant de 19 milions y mitj de pessetas, y al cap de vall no solzament no vá sobrar res, sino que encare vá haverhi un déficit de 21 milions.
 Los conservadors son aixís, aficionats com ningú als fochs artificials.
 Tot s' no gastan ab petardós.

Ja s' ha publicat lo primer número de l' *Europa*, que á més de ser un periódich es una rifa. Si 'l sistema s' generalisa, aviat no hi haurá periódich que no rifi.

Los periódichs neos podran rifar ampollas d' aygua de Lourdes y matons de monja. Los ministerials rifaran pastels y bolados. Los fusionistas, paciencias. Los democratas, rifarem en Cánovas. Y 'ls més exaltats, petróleo.

Lo descubrimient de un pobre noy á qui anavan á enterrar de viu en viu en lo cementiri de Barcelona, ha fet que 's tornés á agitar l' idea de la cremació dels cadávers.

—No hi estich pas; deya una senyora.

—¿Sí, responia 'l seu marit.

—Ja 'u crech, com que tu sempre has sigut un tipo molt cremador.

Tothom actualment véu perills. Los fusionistas recordan l' any 1854 y l' any 1868.

Los ministerials parlan del general Narvaez. En quan al país no l' hi arriba la camisa al cos, per una rahó molt senzilla.

Perque 'l país no té camisa.

Lo segon número del *Municipio* ja no duya re-

trato. Lo primer número publicava 'l de 'n Duran, arcalde.

—Perqué donan lo retrato de aquest senyor? pseguntava un lector.

—Es molt senzill: lo *Municipio* es un periódich de oposició á tot Barcelona, y si dona 'l retrato de 'n Duran es porque ningú 'l pot veure.

Un senador ministerial parlant dels brindis de Sevilla, vá dir que dels discursos pronunciats al calor de las llums y del Champagne no se 'n ha de fer cas.

Es que hi ha ministres que si 'ls apagavan la llum se quedarian á las foscas y si 'ls suprimian lo Champagne, perderian la paraula.

Resúmen de la política.

Los fusionistas:—Vágissen.

En Cánovas:—No me 'n vull anar.

Lo país:—Le carro está ensorrat fins al botó y no hi ha tiro que 'l tregui. ¡Quina cosa més fastidiosa!

Un carreter:—Pot ser si en lloch de un, hi posesin varios tiros!...

Un amich meu surt de cal barber ab la cara plena de sanch.

—¿Qué tens Lluiset?

—No res: que aquest barber ha fet una *barbaritat*.

En Pelayo Cuesta es un senador, que té una llengua que punxa.

Aquest dia fent un discurs vá parlar de una lley d' homes que constituheixen un tipe molt conegut aquí á España.

Se tracta dels que prenen part en una revolució, s' enflan de depressa, y un cop son dalt se tornan conservadors y parlan mal de la revolució á que deuen la seva fortuna.

En Romero Robledo vá alsarse com si l' hagués picat una vespa.

¿Sabrian dirme per qué?

Després se vá parlar d' un desaffo pendent entre un senador y un ministre.

Naturalment, la cosa no vá tirar endavant.

Se compren: entre un polítich que menja y un que dejuna no hi ha igualtat de condicions.

La pell del que menja val un grapat de mils duros. La pell del que dejuna no val res.

A Fransa hi ha un partit imperialista.

Desgraciadament es un partit imperialista sense emperador.

Son com aquells que deyan:—¿Voléu tenir un canó d' artilleria? Feu un forat rodó y hèn fondo, y 'l revestiu de bronze.

Ab los célebres lladres de Gnadix, aquells que donan serenatas á las autoritats, últimament hi ha ajuntat un subjecte, que demostra condicions de primer ordre per la carrera.

Ultimament vá presentarse al rector del seu poble, dihentli que volia casarse, y mentres estavan ocupantse del assumpto, vá preguntar:

—Escolti Sr. rector si un home necessita doscents rals déu demanarlos ó robarlos?

Lo capellá l' hi vá respondre:

—Demanarlos.

—Donchs bè, vá replicar apuntantli una pistola, donguim doscents rals desseguida.

¿Qué farán los fusionistas al veure que no 'ls atenen?

Los uns diuen que pendrán aquesta resolució; 'ls altres que tindrán paciència.

A mí 'm recordan un quènto ¿Volen sentirlo? Donchs escoltin.

Hi havia un pobre tant mal-carat com pobre, que quan veyá un senyor s' hi acostava y deya:

—Fassim una gracia de caritat, ó sino...

Alguns al sentir aquest *ó sino* l' hi tiravan un xavo. Alguns altres fugian.

Pero un dia vá trobarne un de decidit, que vá dirli alsant lo bastó:

—O sino ¿qué?

Lo pobre vá respondre:

—O sino haurém de mirar que algú altre me 'n fassa.

L' empresari del Odeon Sr. Piquet ha tingut una bona idea, la de colócar tots los periódichs de la senmana en lo saló de descans del seu teatro, porque 'l públich que hi assisteix, durant los intermedis, puga enterarse'n.

...A benefici del Sr. Muñoz lo próxim diumenje

al vespre s' estrenará una comedia del nostre col·laborador D. Pere Poblador titulada *La Pubilla*.

Un senyor, com tants altres, que viu ab molt aparato y no té un quarto, ó á lo ménos no paga may los comptes, devia un pico al sastre que cansat de anarli al darrera personalment, vá adoptar un sistema especial.

Lo sistema d' escriureli una carta cada dia á la mateixa hora demanantli que pagués lo compte.

Y per espay de mitj any vá enviarli la carta, fins que al últim, se presenta á casa seva y l' hi diu:

—Y donchs qu' hem de fer? Sembla que vosté de las mèvas cartas no 'n fá cap cas.

Lo senyor, sense tornarli resposta, remena 'ls papers de l' escriptori y l' hi presenta un llibre.

—Bè ¿qu' es aixó?

—Aquí veurá si n' he fet cas ó no n' he fet cas. Son las sevas cartas enquadernadas.

Dos amichs de l' infancia després de molt temps de no haverse vist se troban al mitj de la Rambla, 's miran y 's parlan.

—Ramon!...

—Agustí!...

—¿Y que tal? ¿Com aném? Que temps ha que no 'us havia vist!...

—¿Y are perquè 'm tractas de vos?

—Jo 't diré, com que estás tant gras y fas aquesta panxa, me sembla que per parlar ab propietat t' haig de parlar en plural.

En la taula rodona de una fonda un viatjant de comers molt aixerit séu al costat de un capellá, y prenent lo platet de las olivas, se las aboca totes dintre del plat.

—Senyoret, diu lo capellá: miri que las olivas á mi també m' agradan.

Lo viatjant l' hi respon ab molta tranquil·litat:

—Ja m' hi jugo qualsevol cosa que no l' hi agradan tant com á mí.

Un artista trobantse á la montanya, en una casa de pagés vá veure una cuina tota fumada, y tant típica, que vá dir:

—Diumenje vinent, vindré preparat ab pinzells y colors y 'n treuré una apuntació per ferne un quadro.

—Sempre que tinga gust, vá respondreli la mestressa. ¿Es á dir que la vol retratar?

—Sí senyora.

Y l' artista vá estar rumiant tota la senmana ab lo color torrat de las parets de aquella cuina.

Lo diumenje següent vá presentarse á la casa de pagés, vá entrar á la cuina... y vá trobarla emblanquinada.

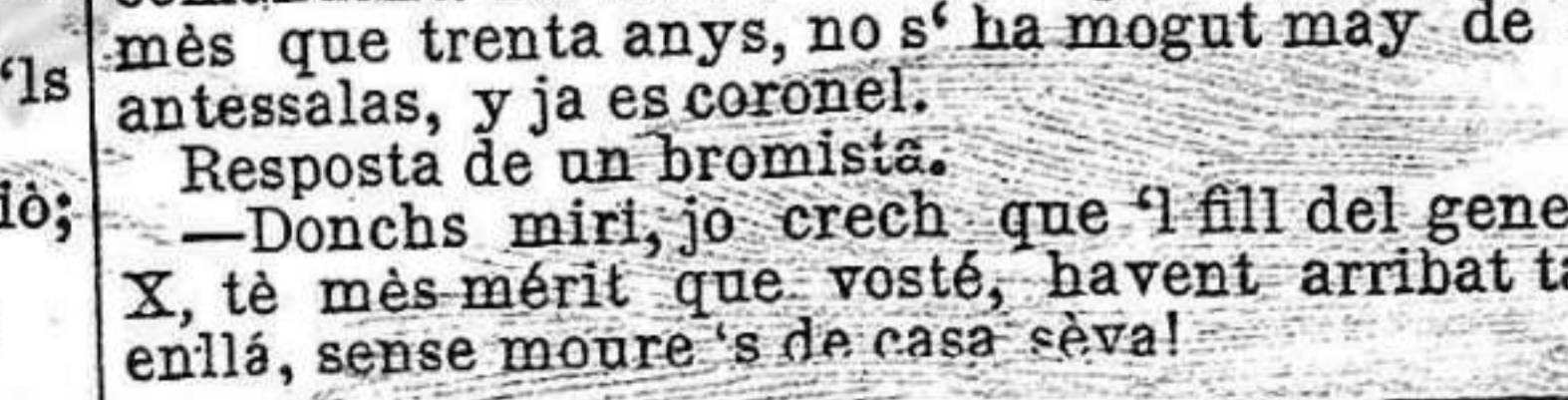
—Escolti, deya la mestressa: haventla de retratar, varem creure que emblanquinada faria més goig.

Un militar deya:

—Creguin que la carrera militar es un fástich: aquí 'm tenen á mí que hi estat á la guerra d' Africa, á Santo Domingo, á Méjich y á Cuba; que hi fet tota la campanya del Nort, y tot just soch comandant. En cambi 'l fill del general X, no té més que trenta anys, no s' ha mogut may de las antessalas, y ja es coronel.

Resposta de un bromista.

—Donchs miri, jo crech que 'l fill del general X, té més mérit que vosté, havent arribat tant enllá, sense moure 's de casa seva!

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Fi lar-mó-ni-ca.*
2. ID. 2.ª—*Ma-no-la.*
3. SINONIMIA.—*Mitja.*
4. MUDANSA.—*Xal, ral, val.*
5. CONVERSA.—*Clarinet.*
6. ROMBO.—

7. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Marcelino.*

8. GEROGLIFICH.—*Al gos tossut no hi ha tus, tus.*

Han enviat totes 8 solucions los ciutadans J. E. Puntarri y Nicodemus; 7 Quimeta Roig; 6 Tres-dits; 5 Pau de l' Orga, Pá y naps, Zamponia y J. Creus; 4 Un feigrés y Tururut Datz'horas; 2 E. Palau y Palull y 1 no més Joan de La Plana y J. March.

XARADAS.

I.

Tinch un *prima* leal y tersa que may la *tres quatre* pren; passarás la *dos* inversa pero no 's pot passá en tren. *Quatre* es nota musical, tots tenim *tercera prima*; regalo un *dos* á la Quima y sovint jugo á *total*.

J. ALLTAC.

II.

He comprat *total* en gros y encar que l' he pagat *prima*, la de casa més s' estima que ho siga, si es hèn bè *dos*.

TIXA XICH DE M. DE R.

MUDANSA.

En *Tot* qu' es sastre y no *tot* ha anat avuy á comprar, y ha prés un *total* molt maco per ferlo ab *tot* per dinar.

J. E. PUNTARRI.

ENDEVINALLA.

Jo soch molt clá y catalá y aixó que no puch dir res pero bè m' ha de servir per algo 'l que siga vell.

TONI GROS.

QUADRAT NUMÉRICH.

Sustituir los pichs ab números que sumats vertical, horisontal y diagonalment donguin un total de 22.

TERRA D' ESCUDELLAS.

CONVERSA.

—¿Qué no ho saps, Pep?

—Que?

—L' Enrich se casa.

—Ab qui?

—Mare de Déu, home, ja t' ho pots pensar.

—Ah! ja, ab la...

—Justament, home.

L. CLARAMUNT.

TRENCA-CLOSCAS.

Arenys.

Ab aquesta paraula formar lo plural d' un títol.

ANGEL SALABERT.

GEROGLIFICH.

L Pepet
VII D LII
O D L
Front

RECOLETO.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans A. Tolrá, Quimeta Roig, Micaló Codina, Pau. Sala, S. R., E. Tolrá F., y Un aixerit.

Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tam-poch lo qu' envian los ciutadans R. Bernat, Enrich-Palau y Palull, Mossen Pau Nyámaras, P. A. Tarrassa, F. C., Toni Grice, Nicodemus, Esgarrat del péu, Simon de Nantua, Xàrrapeta y Lléo Tretze son Tretze.

Ciudadá E. Tolrá F.: Insertarém lo triángul.—A. Solá y Vidal: La traducció está bé.—Joaquim Comabella: Insertarém lo sonet.—Juan Vilaseca: Aquesta senmana no ha estat tant felis com altres vegadas: las composicions que 'ns remet son fluijas.

—A. Tolrá: Consideri que son molts las cartas que rebém y que no podém extandre'ns en certs pormenors: de la remesa de aquesta senmana ho aprofitarém tot.—J. E. Puntarri: Hi anirà una conversa.—Victor Soler: La versificació es poch espontánea.—J. Estebany: No podém aprofitar més que 'l rombo de paraulas.—Un Recoleta: La composició ja trobém algo pueril: de lo demás aprofitarém una mudansa, una conversa y un triángul.

—Eduardo P. C. y R.: Insertarém lo rombo.—Q. O. y J. G. Sant Quirse.—A. F. Lliya y F. de P. P. Lleyda: Quedan complascuts y 'ls doném las gracias per las noticias.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch. del Teatro, 21 y 23.

notas de los señores de la casa de la imprenta de Lluís Tasso

—Fassa 'l favor de donarme un esqueix.

—Ja veurá, dels altres tres testos á casa de vosté se l' hi assecarian. Aquí t'è aquest que á mí 'm fá nossa.

(1) Poch després de haver entrat en màquina 'l present número s' ha inutilisat lo grabat, y hém hagut de váldre 'ns del present, que si bè una mica atrassat, es inédit. Demaném disculpa als nostres lectors.